

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΝ

ΑΛΕΞΙΟΣ Δ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΛΟΥΚΙΑ Π. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΟΥ

Λουκία Κουντουριώτου. — Άλ. Στεφάνου

Σ' σᾶς ἡ Μοῦσα στέλλει
Τὸ πειὸ θερμὸ τραγοῦδι μου
Κι' ἀπ' τὴν ψυχὴ μου θέλει
Νὰ βρῇ ἕναν ἦχο ἀπόκρυφο,
Τὴν εὐωδιά ποῦ χύνει
Ὅταν μιλεῖ σὲ μᾶς ἡ εὐγνωμοσύνη.

Χαρά δὲν εἶνε τόση
Ποῦ νὰ μπορῇ τὸ ἄχειλι μου
Γλυκὰ νὰ φανερώσῃ
Ὅ,τι στὰ στήθη αἰσθάνομαι
Γιὰ σῖς ποῦ βλέπω τώρα
Μὲ τότα τῆς ψυχῆς περίσσια δῶρα.

Τὰ ζηλευτά σας χρόνια
Χαρῆτε σεῖς ἀτάραχοι
Δὲν φθάνουνε τὰ χιόνια
Στὰ μέρη ποῦ τὰ σύγνεφα
Δὲν βγαίνουν στὸν αἰθέρα
Γιὰ νὰ σκεπάζουν τὴ γαλάζια ἡμέρα.

Ἐσῖς, ποῦ ἡ καλωσύνη
Μὲ τὴ σοφία τὴν ἄφθαστη
Κ' ἡ λεβεντιά, ἡ γαλήνη
Ἀγγελικὰ ἐγεννήσανε,
Ἡ δάφνη ἀδελφωμένη
Μὲ τὴν ἐλᾶ πάντα ἀπὸ σᾶς θὰ βγαίνει.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Ποικίλη Λεξις

Νεκρνασιόσεις συγγραφέων

Ὁ Ἰάκωβος Νορμάν ἐφεύρε διὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ἐβδομαδιαίου φιλολογικοῦ παραρτήματος τοῦ «Φιγαρω» τὴν ἀκόλουθον οἰκονομολογικὴν, ἠθικὴν καὶ πρακτικὴν διασκεδάσιν.

Ἐκλέγει ἓν ὄνομα διαπρεποῦς ἀνδρὸς ἀποθανόντος πρὸ ἐτῶν καὶ κατόπιν ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας του ν' ἀπαντήσουν εἰς τὰ ἀκόλουθα ἐρωτήματα: ποίαν ἡλικίαν θὰ εἶχε σήμερον; τί ἦτο δυνατόν νὰ κάμνῃ; ποία θὰ ἦτο ἡ φυσικὴ του ὄψις;

Ἴδου καὶ μερικὰ παραδείγματα τοῦ εὐχαρίστου παιγνίου.

Ὁ Ἀλφρέδος δὲ Μυσσέ θὰ ἦτο σήμερον ἡλικίας ἑκατὸν καὶ ἐνὸς ἐτῶν.

Κάταπρος καὶ κομπὸς γεροντάκος. θὰ διήρχετο τὰς νύκτας του κοιμώμενος ἡσυχά ἡσυχά εἰς τὸ κρεββάτάκι του.

Θὰ μετέβαιναν ἐνίστε εἰς τὴν «Γαλλικὴν Κωμωδίαν» διὰ ν' ἀκούσῃ τὰ νέα ἔργα τῶν Φλὲρς καὶ Καγιαβέ κ' ἐκεῖ θὰ ἔβλεπε μερικάς ἀπὸ τὰς παλαιάς του φίλας, γηραιάς ἐπίσης κυρίας σήμερον. Πρὶν κοιμηθῇ θὰ ἔπινεν ἓνα ποτήρι ζεστό γάλα μὲ ἄφθονον ζάχαρη.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμῆς υἱὸς θὰ ἦτο σήμερον ἡλικίας ἐβδομήκοντα ἐπτὰ ἐτῶν καὶ θὰ ἐξηκολούθει νὰ κατοικῇ εἰς τὸ Μαρλῶ.

Θὰ εἶχε ἀκόμη παρὰστημα σωματοφύλακος, βλέμ-

μα ζωηρὸν καὶ φωνὴν ἔντονον.

Θὰ ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται διὰ τὸ θέατρον καὶ θὰ ἤρχετο εἰς φῶς νέον του ἔργον φέρον τὸν τίτλον «Ἡ ἀνεψία τοῦ Κλαυδίου».

Ὁ Δάντης Ἀλγκιέρης θὰ ἦτο—οὔτε πολὺ, οὔτε ὀλίγον—πεντακοσίων ἐνενηκοντα ἐτῶν.

Θὰ εἶχε περιουσίαν τοῦλάχιστον πέντε ἑκατομμυρίων ἀπὸ τὰ συγγραφικὰ δικαιώματα τὰ ὁποία θὰ τοῦ ἐπλήρωναν οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἐκδότης ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐψηφίσθη ἡ διεθνὴς σύμβασις περὶ πνευματικῆς ιδιοκτησίας.

★ ★

— Καλλιτεχνικαὶ ἀντιζηαί.

Ἡ περιφημὸς Λίνα Καβαλλιέρη καὶ ἡ Μαιρη Γκάρντεν δὲν χωνεύονται.

Ἡ Γκάρντεν παίζει εἰς τὴν Γράντ Ὁπερὰ τῶν Παρισίων τὴν «Θαῖδα» καὶ πολὺς λόγος γίνεται διὰ τοὺς θριάμβους τῆς.

Τοῦτο μὴ ὑποφέρουσα ἡ Καβαλλιέρη ἔδωκε μίαν εορτὴν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἐφόρεσε τὴν καλλιτέραν τῆς στολὴν μὲ τοὺς 30,000 δολλαρίων ἀξίας μαργαρίτας καὶ τοὺς περιφήμους σμαράγδους τῆς καὶ ἔψαλλε ἀποσπάσματα τῆς «Θαῖδος» κατὰ τὸν διαβολικὰ γοητευτικὸν τρόπον τῆς. Χειροκροτουμένη μετὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν θαυμαστῶν τῆς, ἔδειξεν ἐπὶ τοῦ τοίχου μίαν εἰκόνα γκαμήλας καὶ εἶπεν εἰρωνικῶς:

— 'Ιδού ἡ Γκάρντεν ἡ Θαῖς...

Καὶ τώρα ἡ Παρισινὴ ἀριστοκρατία εἶνε διηρημένη. Ἄλλοι εἶνε ὑπὲρ τῆς Θαῖδος Καβαλλιέρι, ἄλλοι ὑπὲρ τῆς Θαῖδος Γκάρτεν. Καὶ οἱ ἐν Παρισίοις Ἀμερικανοὶ μένουσιν ἀναποφάσιστοι. Διότι καὶ αἱ δύο ἡθοποιοὶ ἔχουσιν Ἀμερικανικὰς ἀξιώσεις. Ἡ Καβαλλιέρι ἔσχεν Ἀμερικανὸν σόζυγον, ἐνῶ ἡ Σκωτίς Γκάρτεν ἀνετράφη ἐν Σικάγῳ.

Ἐπὶ πλέον ἡ Καβαλλιέρι κατηγορεῖ τὴν Γκάρτεν ὅτι διὰ τὰ διατηρεῖ τὴν φωνὴν τῆς, τρώγει κάθε ἐσπέραν ἓνα . . κορμυδί.

★ ★

— Ἐκαλονλαελνρὶς μουσουργουῖ.

Ἐωρτάσθη ἡ ἑκατονταετηρὶς ἐνὸς μεγάλου μουσουργουῖ, τοῦ Καρόλου Ἀμβροσίου Θωμᾶ, συνθέτου τοῦ «Ἀμλέτου», τῆς «Μινιόν», τῆς «Ψυχῆς» κλπ.

Ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1811 ἀπὸ πατέρα μουσικὸν ὅστις καὶ τοῦ ἔδωκε τὰ πρῶτα μαθήματα. Κατὰ τὸ 1832 εἰς ἡλικίαν 21 ἐτῶν ἐβραβεύθη μὲ τὸ μέγα βραβεῖον τῆς Ρώμης καὶ ἐτάλλη εἰς Ἰταλίαν πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του.

Ἐμεινε τρία ἔτη εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν, μεθ' ὃ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Γαλίαν καὶ ἤρχισεν ἀπὸ τότε νὰ συνθέτῃ.

Πρῶτον του ἔργον ὑπῆρξεν ἡ «Διπλὴ Κλίμαξ» κωμικὸν μελόδραμα παρασταθὲν κατὰ τὸ 1837 μὲ μετρίαν ἐπιτυχίαν.

Ἠκολούθησαν καὶ ἄλλα ἔργα τὰ ὁποῖα ἐσημεῖωσαν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν, ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἐθεωρήθη καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρεῖται ὡς ἀριστούργημα εἶνε ἡ «Μινιόν», ἣτις παρεστάθη διὰ πρῶτην φορὰν κατὰ τὸ 1866.

Ἐγραψε κατόπιν ὁ Θωμᾶς ἔργα λεπτότερα, ἀλλὰ κανὲν ἀπὸ αὐτὰ δὲν τὸν κατέστησε τόσον δημοτικόν, ὅσον ἡ «Μινιόν».

Κατὰ τὸ 1872 ὁ μουσουργὸς—γέρον πλέον—ἔγραψε τὴν «Φραγκίσκαν τοῦ Ρίμινι», ἡ ὁποία ὅμως ἐσημεῖωσεν ἀποτυχίαν καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θωμᾶς ἐθλίβη ὑπερβολικὰ καὶ δὲν ἔγραψε ἄλλο ἔργον, προτιμήσας ν' ἀναλάβῃ τὴν διευθυνσιν τοῦ Γαλλικοῦ Ὡδείου, ὅπου διεδέχθη τὸν Ὡμπέρ.

★ ★

— Ἀπὸ τὴν Τριωλίδα.

Αἱ παροιμίαι ἀποτελοῦν—ὅπως μῖς ἐδίδασκον εἰς τὸ Σχολεῖον ὅταν εἴμεθα μικρὰ ποιδιά—τὴν σοφίαν τῶν λαῶν.

Καὶ διὰ τὰ λαβρὸν οἱ ἀναγνώσται μας μίαν ἰδέαν τοῦ φιλοσοφικοῦ πνεύματος τῶν ἰθαγενῶν τῆς Τριπολίτιδος, παραθέτομεν μερικὰς ἀπὸ τὰς παροιμίας των.

— Μὴ κυνηγᾷς τὸ πεπρωμένον σου. Ἄφες νὰ ἐλθῇ αὐτὸ νὰ σὲ ζητήσῃ.

— Τὰ γλυκὰ λόγια καμμιὰ φορὰ σπάνουν κόκαλα.

— Ὅλα εἶνε μικρὰ δι' ὅποιον ἔχει τὴν χολὴν εἰς τὸ στόμα.

— Ἄν δὲν ἐλπίζω τίποτε ἀπὸ σὲ εἰς τὴν δυστυχίαν μου, δὲν σὲ ἔχω ἀνάγκην οὔτε ὅταν εἶμαι εὐτυχής.

— Ἄν εἰπῇς τὸ μυστικόν σου εἰς ἓνα φίλον σου, συλλογίσου ὅτι θὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς κάποιον ἄλλον φίλον.

— Ὅποιος ὑποχρεώνει μὲ προθυμίαν, ὑποχρεώνει διπλῶς.

— Ὁ θάνατος εἶνε ἡ παρηγορία τοῦ πτωχοῦ.

— Ἄν ἀπὸ τὰ ἄστρα ἐπιπτε ψωμί, ὅλοι θὰ διενυκτέρευαν εἰς τὸ ὑπαιθρον.

— Χωρὶς τὰ δάκτυλα τὸ χέρι δὲν θὰ διέφερεν ἀπὸ τὸ κουτάλι.

— Ἀρέσουν εἰς τὴν πέρικα τὰ φασόλια, ὅχι ὅμως ἐκεῖνα μαζὴ μὲ τὰ ὁποῖα βράζει μέσα εἰς τὴν χύτραν.

★ ★

— Ἐν μονέλο.

Ἀπέθανε κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Παρίσι κάποια Αἰμιλία Μινόρι, Ἰταλίς, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ὑπῆρξε τὸ ἀγαπημένο μονέλο τοῦ ζωγράφου Ζερῶμ.

Ἡ φίλια ἡ ὁποία συνέδεε τὸν ζωγράφον μὲ τὸ μονέλο εἶχε τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς ἓν περιεργότατον περιστάτικόν.

Ὅταν διὰ πρῶτην φορὰν ἐπόζαρε γυμνὴ ἐνώπιόν του, ἐχρησίμευσεν ὡς μονέλο διὰ τὴν ἀναπαράστασιν Ἑλληνίδος χορευτοῦ.

Τὴν στιγμὴν ὅμως ποῦ ἐνεδύετο παρέσχε ἓν ἀγαλμάτιον, τὸ ὁποῖον ἔπεσεν εἰς τὸ πάτωμα καὶ ἐθρυμματίσθη.

Ὁ Ζερῶμ ἐπετέθη ἐναντίον τῆς καὶ ὑβρίζων τὴν ἐπέταξε κακὴν κακῶς ἔξω ἀπὸ τὸ ἀτελιέ του.

Εἰς τὸν δρόμον ἡ Μινόρι συνήντησε γνωστόν της νέον ὅστις ἔφερεν ἓνα ὠραῖον τριαντάφυλλον εἰς τὴν κομβιοδόχην.

Τοῦ τὸ ἐζητήσε καὶ ἐκεῖνος τὸ προσέφερεν μὲ μεγάλην προθυμίαν.

Μὲ τὸ ἄνθος εἰς τὸ χέρι τὸ μονέλο ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἀτελιέ, ὅπου ὁ καλλιτέχνης κατεγίνετο νὰ συνάξῃ τὰ τεμάχια τοῦ ἀγάλματος.

Χωρὶς νὰ δυστάσῃ διόλου, ἡ Μινόρι ἐπλησίασε τὸν καλλιτέχνην καὶ τοῦ προσέφερε τὸ τριαντάφυλλον.

Ὁ Ζερῶμ, κατὰπληκτος, τὰ ἐλητηρόνησεν ὅλα καὶ δὲν ἐνεθυμεῖτο παρὰ μόνον τὴν ὠραίαν Ἰταλίδα ποῦ ἴστατο ἐνώπιόν του μὲ τὸ ἄνθος ἀνά χεῖρας.

Ἐδέχθη μ' ἐνθουσιασμόν τὸ ποιητικὸν δῶρον καὶ ἡσπάρθη εἰς τὸ μέτωπον τὴν ὠραίαν κόρην, ἡ ὁποία τοῦ τὸ προσέφερεν.

Ἐννοεῖται ὅτι κατόπιν ἦνθησαν καὶ ἄλλα πολλὰ ῥόδα διὰ τοὺς δύο ἐρωτευμένους.

★ ★

— Ἀνέκδοτον Λίστ.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν μουσικῶν ἐορτῶν, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν πρὸς τιμὴν τοῦ Λίστ, διάφορα ἀνέκδοτα σχετικὰ μὲ τὸν μέγαν μουσουργὸν καὶ ἐκτελεστὴν ἀνεσώθησαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἰδού ἓν.

Ὁ Λίστ ἐθαύμαζε τὸν Βάγνερ. Ἐνα βράδυ ἐν Βερολίνῳ, εἰς τὴν πρῶτην παράστασιν τοῦ «Τριστάνου καὶ τῆς Ὑζόλδης» ὁ Λίστ καθήμενος παρὰ τῷ Βάγνερ ἐξέφραζε τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὸ νέον ἔργον τοῦ διδασκάλου. Εἰς ἓνα διάλειμμα ὁ Βάγνερ παραξεσταμένος ἔβγαλε τὸ μανδηλὶ του καὶ ἐπρόγγυτε τὸ μέτωπόν του, ἓνα μανδηλὶ κολοσσιαῖον μὲ πολύχρωμα τετράγωνα. Δύο κυρίαί ἦμα εἶδον τὸ γιγαντιαῖον μανδηλὶ ἐξεκαρδίσθησαν εἰς τὰ γέλια. Ὁ Λίστ ἀποτόμως ἀρπάζει τὸ μανδηλὶ ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Βάγνερ καὶ τὸ προσφέρει εἰς τὰς κυρίας, λέγων

— Φυλάξατέ το· οἱ μεταγενέστεροι θὰ γελάσουν ὀλιγώτερο γι' αὐτὸ, παρὰ γιὰ τῆς δαντέλλης σας.

